

Je zult heersen in het leven **Romeinen 5.12-19**

Rev Dr Jos Strenght

Heliopolis 2014

Vandaag is het eerste weekend van de Veertigdagentijd, de periode in het kerkelijk jaar waarin we worden opgeroepen tot serieuze zelfreflectie. We richten ons op de laatste fase van het leven van onze Heere Jezus Christus en vragen ons af: hoe heeft mijn leven bijgedragen aan zijn dood? De Bijbellezingen van deze maand wijzen in dezelfde richting.

Een maand van zelfonderzoek klinkt voor sommige mensen aantrekkelijk, vooral voor wie een beschouwende instelling heeft. Maar niet iedereen zit zo in elkaar. Persoonlijk krijg ik energie van alleen zijn, maar na vijf minuten in mijn eigen ziel graven begin ik me al stierlijk te vervelen.

Veel mensen zijn ook bang voor zelfonderzoek. We weten hoeveel bedorven vis we verborgen houden, en we houden niet van de geur ervan.

1. Adam en Christus

Ik ben blij dat de Bijbel over onze verlossing spreekt op een manier die niet alleen gericht is op bijzondere, mystiek ingestelde of sterk introspectieve persoonlijkheden. Redding wordt gepresenteerd als Gods gave voor de hele mensheid, dus dat is ongeacht ons karakter.

Dat zien we duidelijk in de vergelijking die Paulus maakt tussen Jezus en Adam. Verloren zijn wordt niet in de eerste plaats voorgesteld als het gevolg van de verkeerde dingen die ik persoonlijk heb gedaan. Het wordt gepresenteerd als het gevolg van ons behoren tot de mensheid die uit Adam is voortgekomen.

Wij maken deel uit van Adams familie, en dat alleen is al genoeg om verloren te zijn.

En de oplossing? God maakt ons deel van een nieuwe familie: de familie die met Jezus is begonnen. Dat is de familie van mensen die vrijwillig, in geloof, Jezus Christus omarmen. De nadruk ligt in deze goddelijke oplossing op God zelf, de gever van genade, en op het feit dat wij deel uitmaken van die grote nieuwe familie van God.

De Veertigdagentijd verbindt ons met zowel Adam als Jezus. Adam kreeg van God het gebod om van één bepaalde boom niet te eten. Jezus verbleef veertig dagen zonder voedsel in de woestijn.

Adam leefde onder perfecte omstandigheden. Hij had alles wat hij zich maar kon wensen. Hij mocht eten wat hij wilde. Er ontbrak hem werkelijk niets. Hij leefde in overvloed. Slechts één ding moest hij laten staan. Maar zelfs die kleine eis van God bleek te veel. Net zoals wij het allemaal zo moeilijk vinden om naar Gods wil te leven.

Jezus leefde niet in overvloed. Hij verkeerde in erbarmelijke omstandigheden. Veertig dagen in een droge woestijn is verschrikkelijk. Toch wist Hij de verleidingen te weerstaan en God werkelijk te dienen, te vertrouwen, en lief te hebben.

Het verhaal van Jezus' verzoeken in de woestijn speelt zich af tegen de achtergrond van Israëls tocht door de woestijn na de uittocht uit Egypte. God had hen uit de slavernij bevrijd, en Hij had tijdens hun reis in al hun behoeften voorzien, en toch kwamen zij in opstand.

De mensheid dient en bemint God niet. Het zit gewoon niet in ons. Ook Israël was niet in staat Hem gehoorzaam te zijn. Maar hier zien we Jezus: eindelijk iemand die God werkelijk gehoorzaamde en die de volledige wil van God belichaamde.

Onder gewone mensen kon God zo iemand niet vinden. Wij konden God geen enkele volmaakt dienende en liefhebbende man of vrouw aanbieden. De enige op wie wij ons kunnen beroepen, is Jezus Christus. En laten we wel wezen, ja Hij was een gewoon mens maar Hij kwam uiteindelijk van God zelf.

Wat Adam en de hele mensheid niet konden doen, werd eindelijk volbracht door Jezus Christus. God was tevreden. En met Jezus begon God een nieuwe mensheid op te bouwen: een volk dat door geloof met Jezus Christus verbonden is.

Zoals Paulus zegt:

Daarom, als iemand in Christus is, is hij een nieuwe schepping. Het oude is voorbijgegaan, zie, het nieuwe is gekomen. Dit alles is uit God, die ons door Christus met Zichzelf verzoend heeft. (2 Korinthe 5:17-18)

God heeft een nieuw begin gemaakt. De nadruk ligt niet op onze zelfreflectie, niet op wat wij doen, niet op hoe vroom wij bidden of hoe religieus wij zijn. De nadruk ligt op Jezus Christus, Gods volmaakte dienaar, die door zijn volmaakte leven heeft voldaan aan Gods eisen voor ons.

Wat wij, kinderen van Adam, niet konden doen, heeft Jezus Christus voor ons gedaan. En Hij heeft ons tot nieuwe mensen gemaakt.

2. Onze overtredingen belijden

Wat betekent het dat wij een nieuwe schepping zijn?

Denk daarbij in de eerste plaats niet individualistisch. In de Bijbel is de gemeenschap de norm; het individu wordt altijd gezien als onderdeel van die gemeenschap.

Dat wij een nieuwe schepping zijn, betekent dat wij deel uitmaken van Gods nieuwe schepping. Wij horen bij de nieuwe wereld die zeker zal komen. Wij zien uit naar deelname aan Gods nieuwe wereld.

Maar vandaag nemen wij daar al deel aan. Het is de wereld van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest. Wij maken er nu al deel van uit, samen met de engelen, de heiligen en allen die ons in Christus zijn voorgegaan.

Wij zien uit naar Gods Koninkrijk en tegelijk zijn wij er nu al deelnemers van.

Dat Koninkrijk van God wordt vandaag het meest tastbaar zichtbaar in de kerk. Hier bevinden wij ons in de werkplaats van de Vader. Wij aanbidden Hem en terwijl wij dat doen, vormt en kneedt Hij ons midden in en vooral ook door deze gemeenschap.

Gods nieuwe schepping wordt zichtbaar overal waar Gods volk samenkomt om onze Heer te dienen. Zij wordt zichtbaar in daden van liefde en vrede. Zij wordt tastbaar waar echte vreugde en vriendelijkheid worden ervaren. Zij wordt zichtbaar waar wij elkaar dienen.

Daarom is deze nieuwe werkelijkheid ook aanwezig in jouw persoonlijke leven. Verbonden zijn met God door Jezus Christus in zijn kerk heeft vanzelfsprekend invloed op je innerlijke leven, je handelen, ja op je hele bestaan.

Je bent een nieuwe schepping omdat je behoort tot de nieuwe mensheid die Jezus, onze Heer, heeft geïnitieerd en die Hij nog steeds aan het opbouwen is. Je bent deel van zijn kerk, de kerk waarvan Jezus Christus, de hoeksteen van Gods nieuwe mensheid, het middelpunt is.

Maar...

Als wij alleen maar "nieuw" waren, dan hadden we misschien geen Veertigdagentijd nodig. Er zijn nog altijd veel dingen in ons leven waarmee we moeten afrekenen.

Wij leven in een tussenfase. We zijn nog steeds onderdeel van de oude mensheid. We zitten ertussenin: deel van de oude schepping — gewone mensen — en tegelijk deel van Gods nieuwe volk, een nieuwe schepping.

Dat kunnen we niet ontkennen. Steeds opnieuw hebben we reden om onze zonden te belijden en onze schuld als zonen en dochters van Adam te erkennen.

Juist omdat wij weten dat onze Heere onze zonden heeft vergeven en ons vernieuwt, hebben we de vrijheid om eerlijk te zijn over de donkere kanten van ons leven.

Met David bidden we in Psalm 32:

Ik maakte U mijn zonde bekend,
en ik verborg mijn ongerechtigheid niet.
Ik zei: "Ik zal mijn overtredingen aan de HEER belijden."
En U vergaf mij de schuld van mijn zonde.

Als Gods volk blijven wij voortdurend heen en weer getrokken worden tussen leven voor God en onze naaste, en leven voor onszelf.

Daarom zullen wij nooit ophouden te bidden dat Hij ons onze schulden vergeeft.

Het feit dat wij tot de nieuwe schepping behoren, werkt maar heel langzaam door in ons dagelijks leven. Dat proces van groei en vernieuwing zal pas voltooid zijn wanneer wij voor onze Heer staan in de eeuwigheid.

3. Je zult heersen in het leven

Maar ondanks alles zijn wij wel degelijk een nieuwe schepping. Het vernieuwingsproces is echt, ook al kennen we veel tegenslagen.

Paulus vat het samen in Romeinen 5, het gedeelte dat we hebben gelezen.

Adam bracht zonde, oordeel en veroordeling in de mensheid. Wij maken allemaal deel uit van dezelfde familie van Adam. Zowel via zijn "DNA", als je dat zo wilt noemen, als via de gewoonten binnen de gezinnen waarin we zijn opgegroeid, en ons meedoen met de samenleving, gedragen alle mensen zich als Adam.

Dat betekent niet dat alles slecht is. Er is veel goeds in jouw. Maar wij hebben allemaal die sterke neiging, die zwaartekracht die ons wegtrekt van aanbidding en liefde voor God.

Kijk maar naar onze relaties met andere mensen. Die worden aangetast door een gebrek aan liefde.

Daarom heeft God alle reden om ons te oordelen en te veroordelen. God is leven, en wie afstand neemt van God, neemt afstand van het leven.

Paulus vat onze normale menselijke situatie samen. Het uiteindelijke resultaat van onze opstand tegen God is volgens hem dat "de dood heerst."

Wij sterven allemaal lichamelijk. En daarna moeten wij allemaal verschijnen voor God.

Het leven is prachtig. Maar de ellende van de dood, die zeker komt, hangt boven ons als een donkere onweerswolk die elk moment een stortvloed van hagelstenen kan loslaten.

Wij houden van het leven, maar de dood bepaalt voortdurend de kleur ervan. Het Evangelie is dat God aan de mensheid een gave heeft gegeven: Zichzelf.

Door het volmaakte leven van Jezus Christus maken wij deel uit van een nieuwe mensheid. God ziet ons niet langer als kinderen van Adam, maar als kinderen van God.

Wij behoren tot de familie van Jezus. Daarom wordt zijn goedheid, zijn diepe volmaaktheid, door God aan ons toegerekend. Wij zijn gerechtvaardigd.

Zonde, schuld, oordeel en veroordeling zijn de kernwoorden van Adams familie.

Maar in de familie van Jezus Christus zijn de kernwoorden: vergeving, rechtvaardiging, aanvaarding en liefde.

Voor God ben jij in orde. Zijn omhelzing houdt je stevig vast.

Onder Adam "heerste de dood".

Onder Jezus Christus zou je verwachten dat Paulus zegt: "het leven heerst."

Maar dat zegt hij niet.

Onder Adam heerst de dood.

Maar wie Christus volgt, zegt Paulus: "zullen zij in het leven heersen."

Jij zult heersen in het leven!

De echo van Adam in het paradijs klinkt hier duidelijk door. De mens was bedoeld om in gehoorzaamheid aan God heerschappij uit te oefenen. Door zijn gehoorzaamheid brengt Jezus Christus ons terug naar die staat van geluk en volmaakte gemeenschap met God.

Maar wat betekent het praktisch om "te heersen in het leven"?

Dat zijn grote woorden. En voor een belangrijk deel is dit nog toekomstmuziek.

Toch maakt het nu al verschil.

Zonde, schuld, oordeel en veroordeling zorgen ervoor dat mensen gebukt door het leven gaan: schouders naar beneden, vol angst voor God, voor de dood en vaak ook voor andere mensen.

Maar als wij Jezus Christus kennen, de bron van alle leven, en we weten dat Hij ons heeft teruggebracht in de liefdevolle armen van God onze Vader; als wij weten dat onze zonden vergeven zijn en dat wij deel uitmaken van Gods nieuwe schepping — als wij ons bewust zijn daarvan,

...dan kunnen wij onze rug rechte.

Dan hoeven wij niet bang te zijn voor God, voor mensen, voor de dood of zelfs voor het leven.

Dan kunnen wij ons leven als vrije mensen vormgeven.

Dan kunnen wij vrij ademen en van het leven genieten.

David kende die ervaring. In Psalm 32 schrijft hij:

U bent mijn schuilplaats;
U beschermt mij tegen benauwdheid
en omringt mij met jubelzangen van bevrijding.

Conclusie

Laten wij daarom in het vertrouwen op Gods gunst deze Veertigdagentijd beleven.

Juist vanuit de vrijheid om te leven, en de vreugde van Gods liefde en vergeving, kunnen wij eerlijk naar onszelf kijken, zonder bang te zijn voor wat wij aantreffen. We kunnen eerlijk erkennen hoeveel er nog ontbreekt aan ons leven.

Juist omdat wij weten dat wij een nieuwe schepping zijn en dat God ons gunstig gezind is, kunnen wij openlijk onze tekortkomingen onder ogen zien.

God is nog niet klaar met ons. Er moet nog veel gebeuren.

Maar zijn werk in ons leven is gebaseerd op liefde en vergeving, niet op oordeel en veroordeling.

Dat is het grote verschil.

En daarom kunnen wij met vertrouwen in het leven staan, als vrije mensen.

+ In de Naam van de Vader en van de Zoon en van de Heilige Geest. Amen.